

CRESOLET de la AELLVA

Bolletí 77

Juliol 2016

ESTEM EN ESTIU.

De nou hem celebrat el Dinar del Mig Any cada volta un poc més concorregut per a fruit un temps de convivència davant d'un bon dinar com el que Júlia nos prepara i en un disputat Concurs de Microrrelats que fon guanyat -per majoria de vots- pel ben contat i millor interpretat, a càrrec de Nelo Garcia Miró a qui fon entregat el Micro pergamí acreditatiu del triomfo al remat del Taller de Prosa del Dilluns 11 en l'Associació. Enhorabona i a pegar-li a la ploma en temps de descans del treball de cada dia en el que les neurones poden dedicar-se a atres faenes més abelldores.

A continuació, per a l'història, tots els que participaren en el Concurs.

¿TU, QUI ÉRES?

El tio Quico entra en sa casa renegant i a l'escollar-lo la dòna li pregunta: *¿Qué te passa que vens tan enfadat?*. Puix que han tornat a entrar en l'hort... ¡i nos estan furtant les bacoques! D'esta nit no passa que escarmente al lladre que nos està fotent. *A vore si són els pardalets...* -li diu la muller-. Sí, sí... segur, un pardal que no vola. A boqueta nit, Quico arriba a l'hort, i disposat a donar caça al lladre, s'acomoda en l'amagatall que fa servir quan utilisa el parany. En arribar les dotze, escolta uns passos i observa una figura que camina sigilosament. En quant veu que el furtiu se n'està pujant a la figuera, ix ràpidament del refugi i l'agafa de les seues parts dient-li: ¡Ya eres meu so lladre! ¿Tu, qui eres? Pero tan sol obté un gemec per resposta. Apretant en més força, torna a preguntar-li: ¿Tu qui eres? I de nou sent un atre gemec. ¡Parla, o te'ls arranque! -sentència-. Mogut pel dolor l'intrús respon: **Sssssooc... Pppep**. ¿Pep, quin Pep? -insistix fent encara més pressió-. **Pppep... el "Muut"**.

Manolo Garcia Miró.

LLITERATURA D'HUMOR.

Com se sap que m'agrada en deliri la novela, molts, massa, venedors de llibres m'acossen i acacen, i sempre, sempre me pregunten: ¿quina temàtica t'agrada?. Yo, invariablement, els conteste: ¡llibres que me facen riure, que de plors ya està massa ple el món! I ells, també sense falta, me responen: no, d'humor no tenim res. I no els falta raó. Costa moltíssim trobar lliteratura humorística. Llevat d'estrangers com P.G. Wodehouse, Richmal Crompton, algunes coses de George Bernard Shaw, algunes atres d'Òscar Wilde, i totes les del magnífic Giovanni Guareschi; i d'espanyols com Wenceslao Fernández Flórez, Mihura, Tono, Ussía, o els humoristes transformats (a voltes molt ben transformats) en escriptors com: Lluís Sánchez Polack, l'extraordinari "Tip", el seu companyó "Coll", els maravellosament absurts "Faemino i Cansado", els destrellatats de Gomaespuma, els de Cruz i Raya, i casi que pare de contar... Puix això, llevat d'estos i uns pocs més.. ¡res cataplés! Pero, mireu, ¡sempre nos quedarà el teatre...! Ara que yo, definitivament, d'un poc més major vull ser: ENRIQUE JARDIEL PONCELA.

Ricart Folgado

LA DE INTERVOCÀLICA .

Simplici Mijabrega naixqué en València durant l'any 1985. Fill d'una família humil i senzilla, es dedicà des d'un principi a estudiar a fondo el valencià autèntic, el que havia deprés dels seus progenitors. Les aigües del riu Pancanai baixaven molt intoxicants, pero ell, adquirint forces de Deu sap d'on, evità aquella contaminació, i estudià seriament la llengua que tant amava. En Lo Rat Penat obtingué els diferents títols, i a la fi conseguí el de Professor, omplint-lo de satisfacció a més no poder. Pero un detall el marejava des de que va oír parlar sobre la De intervocàlica i la seua no pronunciació en el valencià parlat. Mai no pogué entendre be el que s'escriguera, pero que no se pronunciara. ¿Per a qué representar-la gràficament, si no valia per a res? Actualment porta dos anys de casat, i viu junt a la seua

muller i a la mare d'esta. I, havent passat este temps, és ara quan comprén el perquè d'aquella De intervocàlica, puix ell, Simplicí Mijabreva, es veu igual que aquella De. Està en casa, sí, pero no pinta per a res.

Rafael Melià Castelló.

EL PARDALET.

Ampar està en la cuina preparant el desdejuni per ad ella i per a sa mare, que està en la saleta: una llet en malta en unes "malaenes". Posa a calfar la llet; encara que siga estiu, el líquit calentet sempre entona millor la pancha. En eixe moment, sona el timbre. "Espere que siga breu – pensa per ad ella – que si no se me n'eixirà la llet". Va a obrir. Han portat una gàbia en un pardalet. És un regal del seu home per a sa mare. Arreplega la gàbia i la du a la sala d'estar i la deposita sobre la taula en pressa, brusquement, no siga que no arribe a temps d'apagar el foguer de la llet. Mentres està en la cuina acabant la faena, sent a sa mare dir en veu tranquila: "este pardalet se va a escapar". Ampar pensa: "¡esta dòna...! en lloc d'alegrar-se pel regal, només veu la part negativa: que es pot escapar. Clar, ya és major, ha acumulat experiències negatives i això li fa agarrar les coses a la tremenda. ¡Pobreta!". I la mare repetix: "este pardalet se va a escapar", sense alterar-se, tres o quatre voltes. I es calla. Ampar ix a la saleta en el desdejuni. Sa mare està assentadeta. Es gira a la gàbia per a ponderar la gràcia del regal del seu home... i el pardalet no està. S'acosta alarmada per a vore per a on s'ha pogut escapar... ¡i veu que la porteta de la gàbia està oberta!

Josep Furió.

NINGÚ S'ENRECORDARÀ.

- Va, home, que en un poquet només ya en tinc prou.
- No vullc fer-ho. Deixa'm estar. ¿No veus que fer això aniria contra la naturalea?
- Natural o no, tu saps que estem predestinats a fer-ho. És inútil que et resistixques.
- ¿I qué dirien els meus? No podria tornar a mirar-los a la cara quan s'enteraren.
- No patixques. Yo sempre et voldré, i sabré recompensar-te. És més: si no vols fer-ho per tu, ¡fes-ho per Espanya!
- Que no, Mariano, que no.
- No et preocupes, Pedro. Que de tot açò, d'ací a quatre anys, ya no s'enrecordarà ningú. Tu ya saps cóm són els votants.
- Vinga, Mariano... Val. Pero un poquet només, ¿eh?

Òscar Rueda.

QUAN EM VA DEIXAR.

Em girí a mirar-la. En les meues pupiles es reflexava el seu color singular, eixe color canella que a mí em pareixia tan fermós. Era el color de la terra recent llaurada. Color de fusta polida treballada per mans hàbils. La seua image era especial aquell dia, trobava les seues corbes perfectes i la meua mirada fruï vagant per elles sense pressa ni vergonya. Mentres la contemplava no podia evitar pensar que l'havia tenguda en mi, compartint part de la nostra vida com si fórem u a soles. Pero els dos sabíem que lo nostre no es podia retindre per a sempre.

Tot açò pensava mentres la mirava per última volta. Yo no sé ella qué sentiria, pero en eixa separació yo notava que alguna cosa en mi s'esgarrava, i de nou, devia acceptar que en la vida u ha de desprendre's de tot allò que nos mortifica dins de nosatres.

Aixina, comprenent que ella acceptava també el seu destí, armant-me de valor, en un postrem adeu, tirí de la cadena

Donís Martin.

MÉS VAL TÒRT..

Tenia el dia tòrt, olorava el gesmil en fruïció quan li picà una averspa que li amargà el matí; encara no s'havia sobrepost al fracàs de la banda de "parats" o selecció...i li trauen spagetti per a dinar, ¡toca!; a l'atra banda, la sense Che-lo, se li havia gelat el somriure en eixir trasquilada de les eleccions i al deca-no li anaven a cantar les quaranta en bastos, enviant-lo a fer vi a Requena mentre la RACV manté dignitat i fermea. El Piló seguix obrint-li finestres a l'esperança pero enrònies, vells resquits i vanitats poden més que l'amor a València...¿sabíeu que ací s'inventà l'anarquia i seguix creixent? Entristix prou que coneguts i companyons del valencianisme surrealiste no escolten la mija dotzena de variats programes fets en tres emissores de ràdio...**Aixina és** en News 101.9, dimecres i dumenge 14'30 a 15'30 h. i el **Despertador**, dissabte a les deu del matí; **Charrant, charrant** en Play ràdio 107.7, tots els dies a les 14 h. més **Superdeportes**, dissabte 15'30 h. com **la Tertúlia del COAC** divendres 20 h., i el veteraniíssim **Cavallers ¡va de bo!** en la 97.7, diari darrere de l'informatiu de les 14 h., gràcies i un abraçot, segur que aneu a fer-nos cas des d'ara. No tot ha de ser fer poemes, fartar i pegar castanyetes...o ensomiar-les.

PD. descansarem per vacances pero aixina quedaran en El Cresolet, per si...

Aureli López (i V.R. Calatayud).

EL DECASAURI.

Es dorqué pensant que estava en l'AVL. Quan despertà, Martínez Roda seguia allí.

Ruiz Monterroso Negre.

PER BAIX DE LA POLS.

L'armari, un poc desficiat pero prou gran, atractiu i ben quadrat, estava totalment fet de fustes espanyoles. Oferia, pel contingut que se mostrava a l'obrir les portes, un cridaner aspecte per tota la gama de colors que cantaven, igualet que l'escapat d'un "tot a cent" chinenc. Per damunt dels seus estants podies trobar entre atres a simple vista, un enorme collarot que oferia molta presència pero que sol amagava pura bisuteria. Portava penjant un escandalós cartell on se podia llegir..."made in catalonia". Per atres llocs de les lleixes, també aguaitaven diferents joyes, unes més atres menys, pero totes estrafalàries imitacions, volent aparentar lo que no eren i sobretot, cridar imperiosament l'atenció. Al fondo, en un caixonet mig amagada, apenes se podia vore una graciosa, natural i tal volta llüidora perla, totalment oblidada i enfosquida per la pols. Descansava sobre una trista etiqueta en la que se podia entrevore un nom... "**València**".

Ernest Olmos.

¿QUÍ FALTAVA?

-¡Vaja desori!- Dumenge d'estiu, era el temps i l'hora d'anar a la platja. L'exclamació, la pròpia d'un jove, mentre intentava emparrar-se empiulat a l'estrep en la jardinera del groc tramvia de Nazaret, arramellat d'humana naturaleza. Colzades i espentes, reptant braons, culs i esquenes, pero el vehícul fent via. La faena era per al cobrador, qui suava la gorra, mentre el personal se'n ria del seu natural cabreig en vore quants se li esmunyirien sense pagar.

I tot era perque l'idea d'aquell chicon coincidia en la de tantes famílies: passar un dia de chala, bany, sol i aire lliure, pero trobant-se tan penjat en aquella gàbia torna a exclamar -¡che, si açò pareix l'arca de Noé... -i al retruc pronte li ixqué una dòna de braços ben tallats, segurament tornejats per la gimnàsia d'escurar i fer la bugada sobre la post, qui cridà en bona veu - ...agarre's jove i puge que faltava l'haca!-

Vicent Ramon Calatayud.

EL QUADRO.

En un raconet de la tenda d'antiquetats, enmig d'una caterva d'atífells rovellats i làmines polsegoses, el seu marc ple de corcam, va cridar la meua atenció. Era una peça coneguda de Kandinski, un famós pintor d'estil moderniste. Per a no descobrir el seu verdader preu a l'antiquari, agarrí un llenç de dubtós gust pintat en quatre garramanchos sense tècnica i fent-me el despistat li preguntí si me faria una rebaixa pels dos. Aplegàrem a un bon acort i ixquí de la tenda en els dos quadros adquirits. He de dir que abdós eren del meu tamany, o siga difícils de transportar. En acabant de creuar caminant

mija València, puix com sabeu, els escriptors no tenim un chavo, només entrar en casa, pengí el bo en el despaig i l'atre, per no tirar-lo, vaig guardar-lo en l'andana. Ara, en més tranquil·litat me trobeu despenjant-lo perquè entre l'emoció, els nervis i la suor que porte damunt, l'he penjat del revés. Crec que vaig a cridar a un bon amic que és més entés que yo en la matèria perquè tal volta en este cas, l'espavilat ha segut enganyat...

Sito Sanchis.

UN DIA D'EXCURSIÓ.

Corria el deu de setembre. Els amics de la "A.B.T.U.C", (Associació de Borregos Tarats Untats i Catalanistes), i l'adherida "A.B.T.U. que estàs más serca" (escissió d'una Acadèmia, convertida en cisma castellarlparlant experta en merderada llingüística encapçalada pel Sr. Martínez Quadrat) anaven camí de la "Diada catalana" en un acte de germanor, concòrdia, unió i fraternitat. Per no pagar, canviaren autopista per via pecuària aprofitant la conjuntura per a visitar a algun parent no molt lluntà, quan pel Camp de Morvedre, un bon ramat de cabres i corders eixiren a l'encontre, en tan mala sort, que l'autobús va caure per un precipici de mig pam d'alçada. Els efectius de guàrdia civil, bombers, ambulàncies i protecció civil, no tardaren en arribar al lloc dels fets, i al no trobar a cap dels viagers, preguntaren a un llauro que arribava aixada al muscle alegant el bon home, que ja els havia donat a tots sepultura cristiana. -¿Pero estaven tots morts? (Aduí un mege). -Dien que no, pero a vore qui se fia d'estos (respongué en bon criteri el llaurador). I ací acaba esta romàntica història utòpica, en la que cada u fa lo que li ix dels collons.

Donís Salvador.

CALENDARI D'ACTIVITATS

Setembre 12.-Tertúlia Taller de Prosa*

Llegiran: Vicent Ramon Calatayud i Quique Almero.

Octubre 10.- Tertúlia Taller de Prosa*

Llegiran: Carles Bori i Ampar Álvarez.

Octubre 24.-Presentació de la Traducció del Quixot d'Avellaneda*

XXV JORNADES DELS ESCRITORS.

Novembre 7-8 i 9 Farmacopea i Botànica Valenciana**

*Es celebren en el lloc social C/Alt, 64, a partir de les 19,30 hores.

**En la Biblioteca Valenciana. Monasteri de Sant Miquel i els Reis. A les 19.30 hores.

ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS EN LLENGUA VALENCIANA

<http://www.aellva.org> C/Alt, 64 46003 València.

<http://diccionari.llenguavalenciana.com//>